

L'Eucaristia va suposar un fet decisiu en la meva conversió

Rianne Spoon, holandesa de 22 anys i estudiant de medicina, va ser rebuda en l'Església Catòlica el passat 12 de desembre, en el transcurs d'una Missa solemne que va tenir lloc en la catedral de Sta. Caterina d'Utrecht.

11/01/2005

Vaig anar a Utrecht per començar la universitat. Volia estudiar medicina.

Necessitava una residència on viure i vaig anar a parar a Hogeland, coneguda per la seva clara inspiració catòlica. Jo havia estat educada amb la idea que la fe catòlica era una doctrina errònia, per això em vaig preguntar si era raonable que anés a viure a Hogeland. Coses de la joventut, vaig preferir l'avantatge del dubte i vaig descobrir molt aviat que les coses no eren com me les havia imaginat. Vaig trobar un ambient de gran llibertat i respecte.

Fa any i mig una companya universitària es va convertir i això em va fer pensar molt. M'adonava que crèiem en el mateix Déu. Malgrat tenir una forta sensació d'unitat amb la fe catòlica, havia dos punts de desunió: l'Eucaristia i la manera de veure a Maria, la Mare de Déu. Després d'un període d'estudi sobre aquests i altres temes, vaig decidir fer la professió de fe en la comunitat protestant a la qual pertany la meva

família, encara que tingués dificultats amb alguns punts, entre uns altres per la manera com veien a l'Església Catòlica.

Aquesta decisió de no seguir buscant i deixar-lo tot en mans de Déu no em va donar la pau. Els dubtes no se m'anaven del cap i estava intranquil·la. En la residència Hogeland hi ha un oratori, on moltes estudiants van a resar o assisteixen a la Missa que un sacerdot de l'Opus Dei celebra tots els dies.

Recordo que no podia passar prop de l'oratori sense sentir la necessitat d'entrar. És difícil explicar els sentiments. En la situació en la qual em trobava, m'adonava que si em decidia a entrar a l'oratori i m'agenollava davant la Seva presència en el sagrari, no podria continuar sent protestant. De moment no volia comprometre'm a fer-lo: no tenia la motivació ni la

seguretat de poder prendre aquesta decisió. No volia desobeir ni a la meva comunitat cristiana ni a la meva família, així que vaig decidir deixar passar el temps amb l'esperança que tots els meus “problemes” desapareguessin.

“Déu no es cansa d'esperar”

Després va venir el Nadal i la claredat que esperava trobar en aquest temps de felicitat i descans no es va produir . La lectura d'un passatge del llibre “Per fi a casa”, de Henri Nouwen, em va tornar a donar esperança. Em va fer molt bé llegir que Déu ens estima infinitament, tant que no desitja de nosaltres un amor obligat, sinó lliure. Ell sap esperar. No es cansa d'esperar.

Però el que va jugar un paper decisiu en la meva conversió va ser l'Eucaristia. Tenia enveja de la gent que anava tots els dies a Missa. No podia imaginar-me la meva vida com

a catòlica sense anar diàriament a Missa. També va ser important, sens dubte, trobar en el Papa la figura d'un pare, i veure brillar el rostre de Crist en els sacerdots i en els catòlics que he conegut.

Mirant enrere, no deixa de sorprendre'm com Déu ha actuat amb mi. D'una banda, perquè la major part de la fe catòlica l'he après prenent-me un got de xocolata calenta amb la meva amiga Agnes. D'altra banda, i reflexionant de debò, perquè he comprovat en la meva pròpia pell que Crist viu. Si escric aquestes coses és només per a compartir el meu agraïment. Com diu un sacerdot que m'ha ajudat en aquest camí cap a la fe plena, “no només dec estar agraïda pel que jo he rebut, sinó pel que a partir d'ara puc significar per a uns altres, si sóc fidel”.

Hogeland és una residència per a universitàries de Utrecht, en la qual les activitats de formació espiritual estan encomanades a la Prelatura de l'Opus Dei.

Més informació: www.instudo.nl/hogeland/index.html

10 de gener de 2005

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/leucaristia-va-suposar-un-fet-decisiu-en-la-meva-conversio/> (28/02/2026)